

ת"פ 57336/03/14 - מדינת ישראל נגד פאני הלוי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57336-03-14 מדינת ישראל נ' הלוי
בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל על ידי ב"כ עו"ד שירה קרואני
ערד

המאשימה

נגד

פאני הלוי על ידי ב"כ עו"ד טליה רם

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, אני מזכה את הנאשמת מעבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק. על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.11.13 בסמוך לשעה 15:30, הגיעה גברת מירי נתן (להלן: "**המתלוננת**") ובעלה, מר יעקב נתן (להלן: "**מר נתן**") לחניית קבר הצדיק שבסמוך למשכן הכנסת בירושלים (להלן: "**המקום**") וחיפשו מקום חנייה לרכבם. המתלוננת ירדה מהרכב ותפסה מקום חנייה שהתפנה. בו בעת, הגיעה הנאשמת כשהיא נוהגת ברכבה למקום בו עמדה המתלוננת ובין השתיים החל וויכוח באשר למקום החנייה. הנאשמת המשיכה בנסיעה ונכנסה עם רכבה למקום החנייה בו עמדה המתלוננת תוך שהיא פוגעת במתלוננת שנתלתה על מכסה המנוע. לאחר מכן, יצאה הנאשמת מרכבה וצעקה למתלוננת: "אני אלמד אותך, אני אחנך אותך, לא תעקפי" ואז סטרה הנאשמת למתלוננת בפנייה. במעשיה אלה, תקפה הנאשמת ללא הסכמה ושלא כדין את המתלוננת.

2. בתשובתה לאישום אישרה הנאשמת כי הייתה במקום במועד האמור אולם כפרה במיוחס לה. לדבריה, לא תקפה את המתלוננת, לא באמצעות רכבה ולא בכך שסטרה לה. הנאשמת מסרה כי היא הגיעה למקום החניה הפנוי טרם הגיעו אליו המתלוננת ומר נתן אשר היו מספר רכבים מאחוריה. המתלוננת ירדה מרכבה על מנת לשמור מקום חנייה והתייצבה באמצע החניה אליה הגיע הנאשמת וסימנה לנאשמת בידה לא להיכנס. הנאשמת התקדמה בחנייה לאיטה, הוציאה ראשה מחלון הרכב והתנהל וויכוח ביניהם. המתלוננת הלכה לאחור והנאשמת התקדמה עם רכבה לאטה עד אשר המתלוננת עלתה על המדרכה ובשלב זה המתלוננת הניחה את ידיה על מכסה המנוע של רכבה של הנאשמת והנאשמת סיימה להחנות את רכבה. לשיטתה בשום

שלב המתלוננת לא נפגעה מרכבה של הנאשמת ולא נתלתה על מכסה המנוע.

עוד הוסיפה הנאשמת כי לאחר מכן המתלוננת רצה לכיוון בעלה וצעקה לו שהנאשמת תפסה לה את החניה ושתייהם התקדמו לעבר הנאשמת שבינתיים יצאה מרכבה. לדבריה, המתלוננת באה לקראתה והעירה לה הערה בקשר לכך שהיא דתיה ובהנפת יד העיפה לה את כיסוי הראש שחבשה, כך שבאופן אינסטינקטיבי הנאשמת הרימה את ידה כדי לתפוס את כיסוי הראש ואז פגעה שלא בכוונה בפניה של המתלוננת.

3. המחלוקת בעניינינו, רובה ככולה, עובדתית שכן היא נסובה על היסוד הנפשי שהיה לנאשמת בעת המעשה, האם הפגיעה ברגלה ובפניה של המתלוננת בשני האירועים הייתה אקראית או מכוונת.

4. מטעם התביעה העידו שני עדים. מר יעקב נתן, והמתלוננת. עוד הוגשו בהסכמה המסמכים כדלהלן: מסמכים רפואיים - **ת/1**, מזכר - איתור דוח פעולה **ת/2**, הודעת הנאשמת במשטרה - **ת/3**, מזכר - איתור נאשמת - **ת/4**, מזכר - שיחה עם העדה רינה - **ת/5**.

5. מטעם ההגנה העידה הנאשמת. עוד הוגשו בהסכמה המסמכים כדלהלן: שרטוט - **נ/1**, הודעת המתלוננת במשטרה - **נ/1**, הודעה שניה של המתלוננת במשטרה כאשר נחקרה כחשודה - **נ/2**.

טענות הצדדים

6. ב"כ המאשימה טענה כי עלה בידיה, באמצעות עדיה, להוכיח את שיוחס לנאשמת בכתב האישום וביקשה להרשיע את הנאשמת במיוחס לה. לדידה, גרסתה של המתלוננת נתמכת בגרסתו של מר נתן וכן במסמכים הרפואיים. לא עלו סתירות בין הדברים שמסרה המתלוננת במשטרה ולגרסה שמסרה למד"א מיד לאחר חקירת האירוע, דבר המחזק את מהימנותה. עוד הוסיפה כי גרסתה של הנאשמת אינה הגיונית, שהרי אם היא זו שהותקפה, המתלוננת ובעלה היו אמורים להתחמק מהאירוע ולא להזמין מד"א ומשטרה.

7. מנגד טוענת ב"כ הנאשמת, כי המאשימה לא הוכיחה את אשמתה של הנאשמת ברמה הנדרשת בפלילים, ועל כן יש לזכותה מהמיוחס לה בכתב האישום. ב"כ הנאשמת סברה כי הסתירות בגרסתה של המתלוננת והתמיהות שגרסתה מעוררת פוגמים באפשרות לקבוע כי גרסתה מהימנה. לעומת זאת, גרסתה של הנאשמת מהימנה והנאשמת הייתה עקבית בדבריה ודייקה בפרטים. כמו כן קיימות סתירות בין גרסאות עדי התביעה.

דין והכרעה

8. לאחר ששמעתי את העדים והנאשמת וקראתי את מסמכים שהוגשו לעיוני, מצאתי כי בעדויות המתלוננת ובעלה נפלו סתירות מהותיות, אשר פוגמות במהימנות גרסאותיהם, באופן שאינו מאפשר לבסס הרשעה בפלילים על עדויות אלה, ועל כן מצאתי לזכות את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה כפי שיפורט להלן.

9. המתלוננת בהודעתה במשטרה **נ/1** סיפרה כי ברגע שהיא ומר נתן, הגיעו לחניה במקום, היא ירדה מרכבה כדי למצוא חניה, וכשמצאה חניה היא עמדה במקום על מנת לשומרה. או אז, הגיע לעברה רכב בו נהגה הנאשמת ותיארה את שאירע: **"היא נסעה אלי פגעה בי ואני נתליתי על מכסה המנוע עם הרגליים באוויר וככה היא נכנסה לחניה שאני תלויה על מכסה המנוע, ואז היא יצאה מהרכב ואני אמרתי לה את נורמלית איך את עושה דבר כזה היא אמרה לי אני אלמד אותך אני אחנך אותך לא תעקפי, היא נצמדה לי לפרצוף אז אני הזזתי לה את הכובע מהפנים שלי והיא נתנה לי סטירה, בעלי בא והזיז אותה"** (ת/1 ש' 3-7). עוד הוסיפה כי כתוצאה מהאירוע נגרמו לה כאבים ברגלה הימנית.

10. מהודעתה של המתלוננת במשטרה ניתן ללמוד כי המתלוננת נתלתה על מכסה המנוע של רכבה של הנאשמת כתוצאה מפגיעת הנאשמת במתלוננת ברכבה וכתוצאה מפגיעה זו נגרמו לה כאבים ברגל ימין. ברם, בחקירתה הראשית, מסרה המתלוננת גרסה אחרת, לפיה הרכב פגע בבטנה והיא נשכבה על מכסה המנוע **"אמרתי באותו יום לחוקר שהיא לא נסעה במהירות. ראיתי שהיא מתחילה להתקרב, סימנתי לה לא, חשבתי שהיא מבינה כי היא נעצרה, ואז היא המשיכה להתקדם, עשיתי לה עוד פעם לא ואז היא המשיכה לכיווני ואני על המכסה מנוע. הרכב פגע בי בבטן ואני נשכבתי על מכסה המנוע. אני נשענתי על מכסה המנוע"** (ר' עמ' 14 ש' 23-26)

11. בחקירתה הנגדית, שוב חזרה המתלוננת על גרסתה במשטרה, לפיה היא הייתה על מכסה המנוע, **"הייתי על המכסה מנוע היא יצאה ובאה להמשיך הייתי חצי על המדרכה הסתובבתי כלפיה וצעקתי לה את לא נורמלית איך את עושה דבר כזה. ואז היא התקרבה אלי אמרה אני אחנך אותך שלא שומרים חניה, אמרתי לה איך את עושה דבר כזה לדרוס בן אדם והיא התקרבה אלי ואז התחילה גם לצעוק שאני מטומטמת והתגוננתי עם הידיים ואז נתנה לי כאפה. בעלי ראה."** (ר' עמ' 16-17 ש' 30-31, 1-2) ובהמשך החקירה הנגדית שוב מסרה את הגרסה שמסרה בחקירה הראשית, בה מכסה המנוע פגע בבטנה התחתונה והוסיפה שרגליה היו באוויר:

"ש. הנאשמת סיימה את החניה את כבר יורדת ממכסה המנוע למדרכה.

ת. לא ישבתי על מכסה מנוע המכסה מנוע פגע לי בבטן התחתונה, הרגלים שלי היו באוויר כמה ס"מ". (ר' עמ' 17, ש' 3-4)

12. לשאלת ב"כ הנאשמת בדבר הסתירה בין ההודעה שמסרה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט, השיבה המתלוננת ומסרה הסבר לא ברור, דבר המלמד על בלבול בדבריה ואי יכולת להסביר את הסתירות בגרסאותיה וכן על פגם במהימנות גרסתה:

"ש. אמרת במשטרה "אני נתליתי על המנוע עם הרגלים באוויר... וככה היא נכנסה לחניה כשאני תלויה על מכסה המנוע. מה שמסרת נכון?"

ת. מה זה תלויה אמרתי שהמילים לא מדויקות. אני לא הייתי תלויה. פשוט עליתי... לא עליתי הייתי ככה כפופה מעל מכסה המנוע." (ר' עמ' 17 ש' 5-8)

13. בעמ' 17 ש' 21 שוב סותרת המתלוננת את דבריה במשטרה: **"למה שאתלה על מכסה המנוע. זה מה שהוא רשם. אני הסברתי לו מה קרה"**.

14. בחקירתה החוזרת שוב מסרה גרסה שונה והעידה כי כתוצאה מפגיעת הנאשמת בה עם רכבה היא הייתה על מכסה המנוע וכן העידה שלא זכרה באיזה נקודה בגוף היא נפגעה, אלא שכאבה לה רגלה הימנית, בעיקר בברך, וזאת בניגוד לדברים שמסרה בחקירתה הנגדית, כי מכסה המנוע פגע בבטנה (ר' עמ' 20, ש' 23-29).

15. מכאן, שבמהלך כל עדותה בבית המשפט היא לא זכרה כלל את הפגיעה ברגלה והדבר אינו מתיישב עם העדות שמסרה במשטרה ואינו מתיישב עם המסמכים הרפואיים בהם מצוין שהיא נפגעה ברגלה **(ת/1)**. גרסאות סותרות אלה מעלות תהיות האם הנאשמת אכן פגעה במתלוננת עם רכבה בבטנה או ברגלה והאם הנאשמת נתלתה על מכסה המנוע. בנוסף, מר נתן לא העיד שראה את המתלוננת על מכסה המנוע.

16. לא זאת אף זאת, מר נתן הדגיש בעדותו שלא היה במקום עת שאירע האירוע עם הרכב, אלא שמע על שאירע מהמתלוננת כאשר הגיע למקום כשהיא צעקה לו וראה אותה שכובה על המדרכה והנאשמת כבר בחנייה יושבת בתוך רכבה. אולם לדבריו, ראה רק את האירוע בו סטרה הנאשמת למתלוננת:

"ת. אשתי עמדה מולה, הם עמדו צמודות פנים מול פנים, היא נצמדה לאשתי לפנים במרחק של מס' סנטימטרים בודדים, היא התקרבה אליה לפנים, אשתי כיסתה את פניה עם היד שלה ואז היא (הנאשמת) נתנה לה סטירה על הלחי. התחלתי לצעוק עליה תעופי מפה אני אקרא למשטרה, התחילו חילופי קללות ביניהם והיא החליטה ללכת". (ר' עמ' 8 ש' 4-7).

17. גם מר נתן משנה את גרסאותיו. לדבריו ראה את המתלוננת לאחר האירוע עם הרכב **"שוכבת על המדרכה בערך בנקודה 3. יושבת, שוכבת לפי מיטב זכרוני"** (ר' עמ' 9 ש' 1-2).

לאחר מכן, בחקירתו הנגדית מסר כך:

"ש. אני מפנה לשורה 3, אני אומרת לך שבמשטרה אמרת שראית פתאום את אשתך קופצת למדרכה ורכב לפניה.

ת. כנראה שהיא העיפה אותה עם האוטו.

ש. אתה אומר כאן שאתה שומע את אשתך קוראת לך ואתה יוצא מהאוטו ורואה אותה או יושבת או שוכבת זה לא היה נכון.

ת. אז מה נכון?

ש. או שהיא קופצת למדרכה...

ת. רשום שהיא עומדת?

ש. גם הקללות והאמירות של הנאשמת כלפי אשתך לא ציטטת ולא זכרת אף אמירה, היום אתה זוכר". (ר' עמ' 11 ש' 4-12)

ובחקירתו החוזרת, מסר שוב גרסה שונה מהגרסאות שמסר:

"ש. נשאלת לעניין האמרה שלך במשטרה, בשורה 3, לפיה אתה מוסר "פתאום ראיתי את אשתי קופצת למדרכה ורכב לפניה". אתה יכול להרחיב?

ת. או שהיא פגעה בה והעיפה אותה וזה לא הייתה קפיצה, או שהיא פגעה בה והיא נלחצה ורצה למדרכה". (ר' עמ' 12 ש' 11-12, ש' 23-24)

נוכח דבריו אלה, לא מצאתי לסמוך על עדותו, שכן הוא מסר במשטרה עדות על פרטים שבעת עדותו בבית המשפט התברר כי כלל לא ראה והוא ניזון מעדותה של המתלוננת.

18. עולה מהאמור כי הגרסאות שמסרו מר נתן והמתלוננת מוגזמות, המתלוננת תיארה בעדותה כי הרכב בו נהגה הנאשמת נסע במהירות ומר נתן מתאר בעדותו כי הנאשמת העיפה את המתלוננת למדרכה. למרות שמגרסה אחרת של המתלוננת עולה כי הנאשמת נכנסה לחניה במהירות שאינה גבוהה, שבוודאי לא גורמת לאדם ליפול על מכסה המנוע ולכל היותר מדובר בנגיעה קלה של הנאשמת במתלוננת ברגלה באמצעות

רכבה ללא כל כוונה לפגוע בה, אלא מתוך רצון להיכנס לחנייה לאחר שהמתלוננת עמדה במקום וסירבה לזוז. גרסתה של המתלוננת אף אינה עולה בקנה אחד עם סוג הרכב בו נהגה הנאשמת, שכן מדובר ברכב משפחתי רגיל, וברכב מסוג זה מכסה המנוע אינו מגיע לגובה הבטן גם לא התחתונה.

19. זאת ועוד, המסמכים הרפואיים אותם הגישה המתלוננת **ת/1** אינם מוכיחים שלמתלוננת נגרמה פגיעה קשה שבר, המטומה שפשוף או נפיחות כתוצאה מפגיעתה של הנאשמת את המתלוננת. במסמכים אלו צוינו רק תלונותיה של המתלוננת ותיאור כאביה. המתלוננת עצמה מסרה בעדותה בבית המשפט תחילה, **"הייתי ב'אטרף', כאבה לי הרגל, התחלתי לבכות"** (ר' עמ' 14 ש' 2), סביר להניח כי מתיאור כזה של פגיעה עוצמתית וחזקה יראה על גופה של המתלוננת סימן כלשהו. אמנם לפי דברי מר נתן וכן מהמסמכים הרפואיים לא נראו סימנים:

"ש. שהיא אמרה לך שהיא דרסה אותה, ראית איזה סימנים על אשתך?

ת. לא זוכר. היו לה כאבים מאוד חזקים ולהגיד לי אם היה סגול או לא, לא זוכר.

ש.ת. היא הצביעה לי על הרגל שכואב לה. אם אני זוכר נכון זו הייתה רגל ימין" (ר' עמ' 12 ש' 6-8)

20. כמו כן, לאחר אותה פגיעה המתלוננת מסרה כי רצה לכיוון הרכב של מר נתן על מנת לקרוא לו וזוהי אינה פעולה סבירה למי שטוענת לכאבים חזקים ומזמינה מד"א למקום.

21. סתירה נוספת אשר יש בה כדי לכרסם בראיות התביעה מצויה בפער בין גרסאות המתלוננת בהודעותיה במשטרה ועדותה בבית המשפט לעניין האירוע שאירע לאחר שנפגעה המתלוננת מהרכב, בו השתיים יצאו מחוץ לרכב הנאשמת והנאשמת לפי דברי המתלוננת סטרה לה:

בהודעתה במשטרה **נ/1** מסרה המתלוננת כי הנאשמת נצמדה לפניה והודתה כי היא הזיזה לנאשמת את הכובע מהפנים שלה **"היא נצמדה לי לפרצוף אז אני הזזתי לה את הכובע מהפנים שלי"** (נ/1 ש' 6) ובחקירתה הנגדית הכחישה את דבריה אלו:

"ש. ואז הנאשמת (שורה 6), "היא נצמדה לי לפרצוף אז אני הזזתי לה את הכובע מהפנים שלי".

ת. זה לא נכון. תראי את ההצהרה השניה שלי. לא הזזתי לה. אני אמרתי שחלק מהמילים לא נכונות. הוא אמר לי תגידי כשישאלו אותך". (ר' עמ' 17 ש' 13-15). ובהמשך מסרה **"לא הזזתי לה את הכובע. אם הייתי מזיזה את הכובע יכולתי להרביץ לה באותה מידה"** (ר' עמ' 17 ש' 20-21).

22. אולם, המתלוננת נחקרה ביום 20.2.14 כחשודה בעבירת תקיפה סתם כלפי הנאשמת (**נ/2**) בכך שתפסה את הנאשמת בכובעה ומשכה אותו ומסרה גרסה שונה מהגרסה שמסרה בהודעתה במשטרה **נ/1**, בה הודתה שהזיזה לנאשמת את כובעה, כפי שציינתי לעיל. בעדותה **נ/2** המתלוננת הכחישה את המיוחס לה והסבירה כי לאחר שהנאשמת דרסה אותה היא אמרה לה שהיא לא נורמאלית והנאשמת התקרבה אליה והשיבה לה שהיא עושה זאת כדי לחנך אותה שלא תעמוד בחנייה ואמרה לה שהיא מטומטמת. לאחר מכן הנאשמת נצמדה לפניה של המתלוננת, והמתלוננת הרימה את ידיה לכיוון הפנים שלה כדי להגן עליהם ולטענתה, יכול

להיות שתוך כדי שהרימה ידיה לכיוון פניה, היא נגעה בנאשמת בכובעה ולכן כובעה זו הצידה בראשה, אולם לא נפל לרצפה והנאשמת סטרה בפניה (ר' נ/2 ש' 13-15).

23. בעדותה בבית המשפט, בחקירה הראשית מסרה המתלוננת גרסה דומה לזו שמסרה במסורה: **"ראיתי שהנאשמת מתחילה להתקרב לכיווני, עשיתי לה לא עם האצבע והיא עצרה, חשבתי שהיא הבינה אותי, אחרי כמה שניות היא באה לכיוון שלי, חשבתי שהיא עושה את זה כדי שאני אזוז, המשכתי לסמן לה לא, היא עלתה עליי ואני עושה לה תנועות של "מה את נורמאלית" היא חנתה, סגרה את האוטו וצעקתי עליה את לא נורמאלית. היא התקרבה אליי, תוך כדי שאני אומרת לה את המילים האלה, היא התחילה להגיד לי עשיתי את זה כדי לחנך אותך לא לשמור חניה, מטומטמת, כל מיני מילים כאלה, היא נצמדה לי לפרצוף ועשיתי ככה עם היד (מדגימה תנועה של הרמת היד מול הפנים) כדי להגן על עצמי. כנראה שכשעשיתי ככה עם היד זה נגע בה, היא באותה שניה החטיפה לי סטירה" (ר' עמ' 13 ש' 18-25). ובחקירתה הנגדית בבית משפט גם מסרה: **"עשיתי תנועת התגוננות עם הידים ולא תנועת דחיפה. היא טוענת שפגעתי לה בכובע. ולכן אמרתי שיכול להיות".** (ר' עמ' 20 ש' 1-2)**

ואילו בסיומה של הודעתה השנייה במסורה נ/2 מסרה המתלוננת גרסה נוספת: **"התקרבה לפניי שלי אז אמרתי לה "זוזי ממני" והרמתי את הידיים שלי לגונן על הפנים שלי, היא נתנה לי כאפה לפניי ואז אולי תוך כדי זה זז לה קצת הכובע" (נ/2, ש' 35-36).**

24. כמו כן, לפי דברי המתלוננת מר נתן לא ראה את האירוע בו הנאשמת "סטרה" כביכול למתלוננת בפניה. בדבריה מסרה שבאותה עת בה אירוע זה התרחש, מר נתן היה עסוק בבירור הפרטים של הקטינה רינה (להלן: **"רינה"**) שהייתה עדה לאירוע וכשהוא שמע את "הסטירה" הגיע אל המתלוננת (ר' עמ' 18 ש' 11-23). על כן, לא ניתן לסמוך על הדברים שמסר בעדותו לעניין זה.

25. סתירות משמעותיות אלו שעולות מהגרסאות השונות בהודעותיה לבין הגרסה בעדותה בבית המשפט, אינן מאפשרות לתת אמון בגרסתה של המתלוננת. אני סבורה כי העובדה שהמתלוננת לא ידעה להסביר את הסתירות בין גרסאותיה ולא הייתה עקבית מתיישבת עם גרסת הנאשמת לפיה היא הגיבה למתלוננת בתנועה אינסטינקטיבית כדי למנוע את נפילת הכובע מעל ראשה והנגיעה במתלוננת מצידה של הנאשמת הייתה לא מכוונת. כן התרשמתי כי מר נתן והמתלוננת העצימו את מעשי הנאשמת ביום האירוע הן באשר לראשית האירוע והן באשר לאחריתו.

26. סתירה נוספת שעולה קשורה לעדים שראו את האירוע. לדברי מר נתן, היו הרבה אנשים במקום, לכן זה מוזר שנלקחו פרטים רק מרינה שבסופו של דבר לא העידה מאחר שהוריה סרבו כי תעיד משום שהיא קטינה (ת/5).

27. לעומת זאת מסרה המתלוננת בחקירתה בתשובה לשאלה האם היו עדים לאירוע **"היו הרבה אנשים אבל אחת שראתה מה קרה אמרה שהיא מוכנה להעיד" (נ/1 ש' 17-18).** לעומת זאת, בבית המשפט כשנשאלה אם היו הרבה אנשים באירוע השיבה שהגיעו אנשים שהתעניינו מה קרה אחרי שהגיע האמבולנס, לפני כן הייתה רק העדה רינה.

"ש. היו עוד הרבה אנשים."

ת. אחרי זה כשראו שהאמבולנס הגיע אנשים באו ושאלו מה קרה.

ש. לפני שהאמבולנס הגיע לא היו אנשים חוץ מרינה.

ת. לא. היו אנשים אבל לא קרובים. כל הסיפור על החניה רינה היתה רק היא ראתה" (ר' עמ' 19 ש' 10-13)

בהמשך עדותה בבית המשפט מסרה: "רק רינה היתה. הרבה אנשים התכוונתי עם האמבולנס שאז החלו להגיע אנשים. סיפרתי לו מה שהיה" (ר' עמ' 19 ש' 18-19). "אמרתי אבל לא התכוונתי שהעדים הם כל האנשים שהיו היתה העדה והיו אחרי זה אנשים" (ר' עמ' 19 ש' 24).

28. לאור האמור, מצאתי כי הסתירות בגרסאות המתלוננת ומר נתן הן סתירות מהותיות אשר פוגמות באפשרות לתת בהן אמון.

29. לפגמים אלו בעדויות המתלוננת ומר נתן, מצטרפת גרסתה העקבית של הנאשמת בה דבקה למן הרגע הראשון בעת מסירת הודעתה במשטרה, בעת תשובתה לכתב האישום ובעת מסירת עדותה בבית המשפט לפיה לא היה מגע בין רכבה למתלוננת בשום מקרה, אלא הנאשמת התקדמה קצת, בזחילה עם רכבה והמתלוננת הלכה אחורה עד אשר הגיעה למדרכה ועלתה עליה. כן בעת שהמתלוננת כיוונה את ידה לעברה על מנת להוריד את כובעה, היא בתנועה אינסטינקטיבית ניסתה למנוע את נפילת הכובע מראשה ופגעה בטעות בפניה של המתלוננת. כלשונה: "היא לא הרביצה לי, היא העיפה לי את הכובע וצעקה הדתית הזאת. הכובע שנפל זה דבר שהשפיל אותי, הייתי חשופה, כמעט להרגיש עירומה, אני רגילה ללכת עם כיסוי ראש" (עמ' 24 ש' 7-8). (לגרסתה של הנאשמת ר' ת/3 עמ' 2 ש' 13-20, חקירה ראשית ר' עמ' 22 ש' 7-22, חקירה נגדית ר' עמ' 23 ש' 19-30, עמ' 24 ש' 7-8 ש' 17-18)

30. ב"כ המאשימה בקשה מהנאשמת בחקירתה הנגדית להסביר מדוע הזמינה המתלוננת משטרה ומד"א אם לא אירע דבר, ועל כך שאין למתלוננת כל מניע להעליל עליה עלילת שווא, כלל ידוע בפסיקה שהעדר מניע אינו יכול לפעול לחובת נאשם ולא עליו החובה לרדת לנבכי מחשבתו של המתלונן, די בכך שאין בראיות התביעה כדי להרשיע אדם מעבר לספק סביר. לעניין זה יפים הדברים שנפסקו בע"פ 1787/98 גוסה פרידה נ' מדינת ישראל, תק-על 98(3), 9 "לא תמיד מתגלה המניע של העברין והחוק, כידוע, שיחרר את בית המשפט מקביעת או מציאת מניע כזה. גם לא תמיד מתגלה המניע של המתלונן לטפול אשמה או להעליל עלילה על מאן-דהוא וגם כאן אין בית המשפט יכול או חייב, לגלות מניע כזה. די בכך שהראיות שהתביעה מביאה אין בהן כדי להרשיע אדם, מעבר לספק סביר".

31. יחד עם זאת, דווקא כאן, מבלי שאנקוט עמדה נחרצת לעניין זה, הובאו עובדות שיש בהן, להסביר מניע כזה, באשר ליחסים בין המתלוננת לנאשמת. בהקשר זה יוער כי ייתכן והמניע לתיאור המוגזם של המתלוננת ולהזמנת כוחות המשטרה ומד"א היה היחס המזלזל של הנאשמת כלפי המתלוננת כפי שבא לידי ביטוי בדיונים בבית המשפט ובעדותה לפניי, אך אין כאמור ביחס זה ללמד על אחריותה של הנאשמת לעבירה המיוחסת לה.

32. לאור האמור, אני קובעת כי המתלוננת ומר נתן תארו באופן מוגזם את שאירע, וסבורני כי מעשיה של הנאשמת אינם עולים כדי עבירה, אלא מדובר באירוע מינורי ולכל היותר הנאשמת נגעה עם ידה בפניה של המתלוננת על מנת למנוע נפילת הכובע מעל ראשה וכן לכל היותר נגעה במתלוננת נגיעה קלה עם רכבה

ברגלה, כאשר נסעה במהירות נמוכה ביותר על מנת שהמתלוננת תזוז מן החנייה והיא תוכל להיכנס אליה, וזאת לאחר שהנאשמת עמדה ראשונה בטור המכוניות התרות אחר מקום חניה, ורק מספר מכוניות אחריה עמדו המתלוננת ומר נתן במכוניתם, כך שכניסתה ושמירתה של המתלוננת את החניה אליה תכננה להיכנס הנאשמת, אשר עמדה בתחילת הטור למקום החנייה, איננה התנהגות מקובלת.

33. שוכנעתי כי לא הייתה לנאשמת כוונה לפגוע במתלוננת, אולם גם אם הנאשמת לא התכוונה לפגוע במתלוננת כאשר נסעה ברכבה, עבירת התקיפה מתקיימת, גם ביסוד נפשי של פזיזות ועל אדם לצפות את התוצאות הטבעיות של מעשיו, מכל מקום גם אם כך הם פני הדברים המסקנה המתחייבת במקרה זה היא כי מדובר במעשה שהוא בגדר "זוטי דברים", כך שאין זה ראוי להכתיים את הנאשמת בהרשעה בפלילים.

34. אשר על כן, אני מזכה את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמת.